

Győzd le a félelmedet!
Győzd le a világot!

GODSGRAVE

istensír

JAY KRISTOFF

finep
selection

JAY KRISTOFF

GODSGRAVE

i s t e n s í r

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

SZEMÉLYEK

Mia Corvere – orgyilkos, tolvaj s történetünk hősnője – ha történetünk bír ilyennel. Apját, Dariust az Itreyai Szenátus végeztette ki, mire boszút esküdve a köztársaság legrettegettebb orgyilkosszektájának, a Vörös Templomnak a tanítványa lett.

Noha elbukott a Templom próbáin, Miát pengévé (azaz orgyilkossá) emelték, miután megmentette a Templom rendjét a luminatiilégionáriusok támadása során.

Miában itreyai és liisi vér keveredik. Továbbá sötétféle – magát a sötétséget uralja. Kevéssé érti az erőit, s csupán egyetlen sötétfélével találkozott, aki meghalt, mielőtt megválaszolhatta volna az emésztő kérdéseit.

Tragikus, tudom.

Kedves uraság – daemon, utas, avagy famulus (attól függ, ki kérdezi), árnyalak, aki Mia félelmét fogyasztja. Gyerekkorában megmentette hősnőnk életét, és állítólag igen keveset tud önmaga igazi természetéről, bár közismert hazudozó.

Macskaalakot visel, bár semmi köze a macskákhoz.

Eklipszis – egy másik árnydaemon, aki farkasálcát visel. Eklipszis Cassius nagyúr, a Vörös Templom néhai vezetőjének az utasa volt. Amikor Cassius elesett a luminatii támadása során, Eklipszis inkább Miához csapódott.

Kedves urasághoz igazi kutya-macska barátság fűzi.

Vén Mercurio – Mia mestere és bizalmasa volt, mielőtt a lány beállt a Vörös Templomhoz. Mercurio maga is évekig szolgált a Templom pengéjeként, de már visszavonult Istensírba. A vén itreyai egy Mercurio Régiségboltja nevű üzletet vezet, továbbá hírszerzőként és tehetségkutatóként szolgálja a Fekete Anya követőit.

A három nap egyike sem látott még nála mogorvább vénséget.

Trük – a Vörös Templom tanonca, egyben Mia barátja és szeretője. Trük itreyai és dweymi vér örököse. Hajsza hóján pengévé avatták, csak hogy Ashlinn Järnheim többször szíven szúrta, aztán lelökte a Csendes-hegyről.

Mia betartotta a Trüknek adott szavát, és a fiú halála után végzett annak nagyapjával, Kardtörővel, a Dweym-szigetek királyával.

Ami, ha belegondolunk, nem volt a legbölcsebb döntés...

Ashlinn Järnheim – a Vörös Templom tanonca, korábban Mia egyik legjobb barátja. A vaani születésű Ash Torvar Järnheim, a Templom egyik visszavonult pengéjének a lánya. Aki, miután az Anya szolgálatában lebénult, a gyermekeivel kieszelt egy tervet, amivel majdnem az egész Templomot térdre kényszerítették, bár Mia végül keresztbe tett az összeesküvésüknek.

Az esemény során Ash bátyja, Osrik elesett, de Ashlinn elmenekült.

Ash Mia iránti érzései, hogy is mondjam... kuszák.

Naev – segítőként szolgálja a Vörös Templomot, egyben Mia közeli barátja, aki beszerzőutakat szervez Ashkah néptelen Suttogóugarán át. Naevet Szövő Marielle féltékenységből eltorzította, de Miának a luminatii támadása során nyújtott segítségéért cserébe Marielle visszaállította Naev korábbi szépségét.

Naev sosem felejt, és sosem bocsát meg – többek között ezért jönnek ki jól Miával.

Drusilla – a Vörös Templom tisztelendő anyája, s hajlott kora dacára a Fekete Anya egyik leghalálosabb élő szolgája. Drusilla megbuktatta Miát a végső próbáján, és a lány csak Cassius, a Pengék Ura közbenjárásának köszönhetette a beavatását.

Finoman szólva nem rajong Miáért.

Solis – az énekek shahiidja, a Vörös Templom tanoncait oktatja az acél művészetére. Az első gyakorlatuk során Mia megvágta az arcát, mire Solis válaszul levágta a lány karját.

Bizonyára érthető, hogy mostanra kebelbarátok lettek.*

Pókölő – akit öt egymást követő évben megválasztottak annak a shahiidnak, aki a legesélyesebb a tanoncai kiirtására. Pókölő az Igazság Csarnokának az úrnője. Mia volt az egyik legígéretesebb tanonca, de mióta kudarcot vallott Drusilla végső próbáján, Pókölő szinte ügyet sem vet a lányra.

Egerész – a zsebek shahiidja, a tolvajlás mestere. Elbűvölő, eszes, és ugyanúgy odavan mások holmijáért, mint a női alsóneműk viseléséért. Az itreyai nem tekint különösebben rossz szemmel Miára, amivel már a legnagyobb rajongójának számít.

Aalea – a maszkok shahiidja és a titkok úrnője. Állítólag kétféle ember létezik e világon: akik szeretik Aaleát, és akik még nem találkoztak vele. A jelek szerint őszintén kedveli Miát.

Döbbenet, mi?

Marielle – a Templom szolgálatában álló albínó sorcerii-ikrek egyike. Marielle a hússzövés ősi ashkah-i magikjának mestere, agyag módjára gyúrja a bőrt és a húst. Mindazonáltal bőven megfizeti a képessége árát – a saját húsa visszataszító látvány, és nem áll hatalmában átalakítani.

Marielle csak egyvalakihez áll közel, a fivéréhez, Mariushoz – még hozzá talán a kellenél jobban.

* Igen, kedves barátok, ezt viccnek szántam. Hiányoztam, ne is tagadjátok.

Marius – a Csendes-hegyet szolgáló másik sorcerii. Marius vérszónok, az emberi vitus engedelmeskedik neki. A testvére művészetének hála páratlanul jóképű.

Ami eszembe juttatja a mondást a könyvről és a borítójáról...

Aelius – a Csendes-hegy krónikása, a feladata, hogy a rendnek legalább a látszatát fenntartsa a Vörös Templom nagy athenaeumjában.

Aelius ugyanolyan halott, mint Niah egész könyvtára.

E tény nem hatja meg túlságosan.

Csitt – a Vörös Templom korábbi tanonca, most felavatott pengéje. Csitt sosem beszél, helyette a nyelvetlen néven ismert jelbeszéddel érteti meg magát.

Az itreyai fiú Mia segítségére sietett a végső próbái során, pedig makacsul állítja, hogy nem barátok.

Jessamine Gratianus – a Vörös Templom tanonca Mia évfolyamából, akinek nem sikerült pengévé válnia. Jessamine Marcinusnak, annak az itreyai centuriónak a lánya, akit kivégeztek, amiért hű volt Mia apjához, Darius „a Királycsináló” Corveréhez. Jess Dariust, ennél fogva Miát hibáztatja az apja haláláért – bár igazából rengeteg a közös vonásuk.

Például bármit megadnának azért, hogy kizsigerelve lássák Julius Scaeva konzult.

Julius Scaeva – az Itreyai Szenátus háromszor megválasztott konzulja. Scaeva hat éve, a Királycsináló lázadás óta egyedüli konzul, pedig a címet általában megosztják, ráadásul csak egyetlen cikluson át birtokolják, de a jelek szerint Scaeva a szabályt erősítő kivétel.

Ő elnökölte Mia apjának a kivégzését, aztán arra ítélte a lány anyját és a karonülő öccsét, hogy a Bölcsek Kövében haljanak, Miát pedig arra, hogy a kanálisba fojtsák.

Úgynevezett címeres farkok.

Francesco Duomo – a Fény Egyházának a főkardinálisa, a Mindenlátó rendjének legbefolyásosabb tagja. Scaeva és Remus oldalán ítélkezett a Királycsináló lázadók felett.

Duomo Aa jobbkeze e földön. Egy magafajta elkötelezett hívő által megáldott kegytárgy pusztá látványa elég ahhoz, hogy Mia kínok között fetrengjen.

Ekképp beletörhet a foga, ha szarrá akarná döfködni a kardinálist.

Marcus Remus justicus – a luminatiilégió néhai justicusa és a Csendes-hegy elleni támadás vezetője. A Miával vívott mindent eldöntő párbaj során Remus számtalan rejtélyes célzást tett Mia öccsére, Jonnenre.

Mia felkoncolta az itreyait, mielőtt az kifejthette volna a dolgot.

A férfi nem repesett az örömtől.

Alinne Corvere – Mia anyja. Bár Liisben született, az itreyai hatalmasok között mozogva tett szert hírnévre. A dona nem csupán politikai zseni volt, de a jellemére és a gerincére sem lehetett panasz. A férje kudarcba fúlt zendülése után a Bölcsék Kövébe zárták a csecsemő fiával, ahol az örület és a körülmények áldozata lett.

Igen, nekem is a szívemhez nőtt.

Darius „a Királycsináló” Corvere – Mia apja. A luminatiilégió egykori justicusaként Darius szövetséget kötött Gaius Maxinius Antonius tábornokkal annak trónra emelésére. A két itreyai együttes erővel sereget toborzott, és a saját fővárosuk ellen vonultak, de a csata előestjén mindkettejüket elfogták. A sereg vezér híján szétszéledt. A katonáikat keresztre feszítették, Dariust pedig felakasztották a majdani király, Antonius oldalán.

Oly közel, mégis oly távol.

Jonnen Corvere – Mia öccse. Az apja lázadása idején még csecsemő Jonnent Julius Scaeva az anyjával együtt a Kőbe záratta. Meghalt, mire Mia megmenthette volna.

Aa – a Fény Atyja, más néven a Mindenlátó. Úgy tartják, a három nap, Saan (a Látnok), Saai (a Tudó) és Shiiah (a Figyelő) az ő szemei, és közülük legalább egy szinte mindig az eget járja, így az igazi est, a mélysötét csak egyetlen hétre köszönt be két és fél évente.

Aa jóindulatú isten, aki kedves az alattvalóihoz és kegyes az ellenségeihez, és ha ezt elhiszitek, kedves barátok, akkor tudok nektek egy eladó hidat Istensírban.

Tsana – a Tűz Úrnője, a Bűneinket Hamvasztó Asszony, a Tiszta, Nők és Harcosok Védőszentje, Aa és Niah elsőszülött lánya.

Keph – a Föld Úrnője, az Örökké Nyugvó Asszony, a Tűzhely, Álmodók és Bolondok Védőszentje, Aa és Niah másodszülöttje.

Trelene – az Óceánok Úrnője, a Világot Megívó Asszony, a Végzet, Tengerészek és Zsiványok Védőszentje, Aa és Niah harmadszülött lánya és Nalipse ikertestvére.

Nalipse – a Viharok Úrnője, az Emlékezés Asszonya, a Kegyes, Gyógyítók és Vezérek Védőszentje, Aa és Niah negyedszülött lánya és Trelene ikertestvére.

Niah – az Éjszaka Anyja, a Szent Vérontás Asszonya, más néven a Katlan. Aa testvérfeleségeként Niah uralja a Mélység néven közismert fénytelen túlvilági vidéket. Eleinte egyenlően osztoztak Aa-val az ég feletti uralmon. Bár Niah parancsba kapta, hogy csak lányokat szüljön a férjének, végül megszegte Aa rendeletét, és fiút szült neki. Büntetés gyanánt a kedvese száműzte az égről, ahová csak futólag térhetett vissza néhány évenként. S a fiuk sorsa?

Ahogy legutóbb megmondtam, kedves barát, a válasz túl sok mindent elárulna.

A farkas nem érez szánalmat a bárány iránt.
S a vihar sem könyörög,
hogy a vízbe fülök bocsássonak meg neki.

– A Vörös Templom mantrája

1. Könyv

A VÖRÖS ÍGÉRET

PARFÜM

A hullabúzhöz nincs fogható.

Nem kezdenek azonnal úgy igazán bűzleni. Sose feledd, hogy aki nem rakta tele a nadrágját a haláláig, majd megteszi utána – sajnos az emberi test már csak így működik. De nem amolyan hétköznapi szarszagra célok, kedves barát, hanem a puszta halandóság könnyfakasztó parfümjére. Kell egy-két forduló, hogy istenesen belemelegedjen a zenekar, de mihelyt úgy igazán rákezd, azt az előadást senki nem felejt egyhamar.

Elkezdődik, mielőtt a bőr feketedni kezd, a szemre hályog borul, a has pedig rémlabdává puffad. Van benne valami édeskés, ahogy lemászik a torkon, aztán vajköpülő módjára felkavarja a gyomrodat. Tulajdonképpen egy ősi ösztönt szólít meg. A sötétségtől való félelmet, ami minden halandó sajátja. Ami *tudja*, méghozzá kétségkívül, hogy bárki is ő, és bármit is csinál, végül úgyis féregeledel lesz, és egy fordulón nemcsak ő, de minden meghal, amit szeret.

Ettől még eltart egy darabig, hogy egy test annyira megérjen, hogy mérföldekről lehessen érezni. Így amikor Könnyívó orrát megütötte az ashkah-i suttogószület megülő éles, édes romlásbűz, tudta, hogy a tete-mek legalább két fordulója ott vannak.

És jócskán lehetett belőlük.

A nő egy gyeplőrántással megállította a tevéjét, miközben felemelte az öklét a karavánjának. A háta mögötti fogat hajtója meglátta a jelzését, mire a szekerek és jószágok hosszú, kanyargó sora köpködés, morgás és lábdobogás közepette lelassított. Tombolt a hőség – két nap égette vakító kékre az eget, körülöttük vörösben hullámozott a sivatag. Könnyívó leakasztotta a nyergéről a vizesömlőt, és ivott egy kortyot a langyos vízből, miközben a helyettese mellé húzódott.

– Baj van? – kérdezte Cesare.

Könnyívó a délnek tartó út felé biccentett.

– Itt valami bűzlik.

A dweymi nő, mint a népe minden tagja, magas volt – hat láb hét hüvelyk, szinte hajszálpontosan, és minden porcikája merő izom. A bőre mélybarna volt, vonásait a Dweym-szigeteken megszokott kacskaringós arctetoválások díszítették. Homlokát hosszú heg szelte ketté, ami a tejfehér bal szemén át az arcán ért véget. Tengerészruhát viselt; háromszögletű kalapjához ódon kapitányi szalonkabát dukált. De immár a sivatag hullámain szelte, és egyedül szekerek deszkáit koptatta. Egy évekkel korábbi hajótörés után, amire ráment a teljes legénysége és a rakománya is, Könnyívó abban maradt, hogy az Óceánok Anyja gyűlöli a pofáját, a belét és a hajót, ami ezt a kettőt hurcibálja.

Így maradt a sivatag.

A kapitány a kezével védte a szemét a fénytől, úgy hunyorgott a meszeségbe. A suttogószelek körülötte martak és karmoltak, égnek állt a szőr a tarkóján. Még mindig hét forduló választotta el őket a Függőkertektől, és a rabszolga-kereskedők hajlamosak voltak még a nyár közepén is ezen az úton leleselkedni. Ettől még a háromból két nap a zeniten járt, és az igazfényhez ilyen közel merete remélni, hogy a forróság megóvja a zúrtól.

De a bűzt ezer közül is felismerte volna.

– Sajka! – kiáltotta. – Graccus, Luka, fegyverbe, és gyertek velem! Portipró, te folytasd a vasdalt. Ha egy homokkraken lerágja a muffomat, viszszajövök a Mélységből, hogy *neked* is rágak egyet!

– 'genis, kap'tány! – vágta rá a megtermett dweymi. Portipró visszafordult a karaván leghátsó szekérének a hátuljára erősített vascsőegyveleghez, és egy jókora csővel úgy nekiesett, mint egy engedetlen korcsnak. A vasdal fülsértő ricsaja elkeveredett az északi pusztáról fújó őrijító suttogással.

– És én? – kérdezte Cesare.

Könnyívó a jobbkezére somolygott.

– Nem kockáztathatok egy ilyen csinos pofit. Maradj itt! Óvd az árut.

– Rosszul viselik ezt a hőséget.

A nő bólintott.

– Várakozás közben itasd meg őket! Egy kicsit megmozgathatják magukat. De csak a közelben. Rossz vidék ez.

– 'genis, kap'tány.

Cesare kalapot emelt, miközben Sajka, Graccus és Luka teveháton csatlakozott Könnyívóhoz a menet élén. A forráság dacára mindnyájan vastag bőrzekét viseltek, Sajka és Graccus pedig súlyos számszeríjat cipeltek. Luka szokás szerint megmaradt a jatagánjainál, a szájából szivarka lógott. A liisi a gyávák fegyverének tartotta a nyilat, és olyan ügyesen bánt a fegyvereivel, hogy a kapitány ennyiben hagyta. De hogy hogyan bírt bagózni ebben a melegben...

– Szem kinyit, száj becsuk! – parancsolta Könnyívó. – Vágjunk bele!

A négyes nekivágott a sziklás senki földjének, a bűz percről percre erősödött. Könnyívó embereinél kegyetlenebb rohadékokat még egyik nap sem látott, de még a legkeményebbeknek is van orra. Sajka egyesével befogta az orrlukait, hogy kifújja belőlük a taknyot, miközben elátkozta Aat mind a négy leányával együtt. Luka újabb szivarkára gyújtott, és átkozott hőség ide vagy oda, Könnyívó alig tudta megállni, hogy ne kérjen egy szippantást, hogy megszabaduljon az íztől.

A roncsra két mérfölddel arrébb bukkantak rá.

Egy rövid szekérkaraván volt: két fogat és négy teve puffedt a napok fényében. Könnyívó biccentett az embereinek, akik leszálltak, és harcra készen átfésülték a roncsokat. A némaságot betöltötte az apró szárnyak szimfóniája.

Mészárlás lehetett. Nyílerdő tűzdelte a homokot és a szekerek oldalát. Könnyívó meglátott egy elejtett kardot. Egy törött pajzsot. Egy hibbant firkájára emlékeztető hosszú, alvadt vércsíkot és lábnyomok eszelős tánctát egy kihűlt tűzrakó hely körül.

– Rabszolga-kereskedők – motyogta. – Néhány fordulója.

– Az ám – bólintott Luka, és megszívta a szivarkáját. – Úgy fest.

– Kap'tány, kéne egy kis segítség – szólt Sajka.

Könnyivó Luka társaságában, a légyrajokat hessegetve megkerülte a döglött jószágokat. Meglátta Sajkát, aki egyik kezével maga mellett tartotta a felhúzott számszeriját, a másikat pedig csitítóan emelte fel. S noha az a fajta volt, aki nyaknyiszálás közben csak azon aggódott, hogy semmi ne menjen a csizmájára, most mégis olyan szelíden beszélt, mint egy ijedt kancához szokás.

– Csigavér – búgta. – Nyugi, kislány...

A homok itt sem úszta meg a vért, mélyvörös foltokban lepte a sötétbarnát. Könnyivó egy tucat frissen ásott sír árulkodó halmára figyelt fel a közelben. S Sajka mellett elnézve meglátta, kihez beszélt a férfi ilyen atyáskodón.

– Aa kankós faszára – dünyögte. – Mit látnak szemeim!

Egy lány. Legfeljebb tizenennyolc. Sápadt bőr, amit kissé megkapott a napfény. Hosszú fekete haját egyenes frufruba vágták a sötét szeme felett, arcán por és alvadt vér máza. De Könnyivó látta, hogy a kosz alatt igazi szépség volt magas arccsonttal és telt ajkakkal. A kezében kétélű gladius, amit nemrég csorbíthatott ki. Combját és oldalát rongyokba tekerte, amiket másféle nedű mocskolt, mint a tunikáját.

– Szép virágom – mondta Könnyivó.

– Ha... hagyjatok békén – figyelmeztette a lány.

– Nyugalom – dörmögte Könnyivó. – Már nem kell az acél, kedves.

– Azt majd én eldöntöm, ha megengeded – vágta rá remegő hangon.

Luka a lány oldalába óvakodott, és fürgé kézzel odakapott. De amaz szélsebesen megperdült, és a térdére mért rúgással a homokra küldte. Mire a liisi észbe kapott, a lány a hátába került, ahol a gladiusa megtalálta a vállá és a nyaka találkozását. A szivarkája hirtelen porszáraz ajkak közül lógott.

Ezt nevezem!

A lány izzó tekintettel förmedt rá Könnyivóra.

– Hagyjatok békén, vagy a Négy Leányra mondom, megemlegeti!

– Sajka, lennél szíves visszajönni? – parancsolta Könnyivó. – Graccus, engedd le a számszerijadat! Adj egy kis helyet az ifjú donának.

Könnyivó csak figyelt, miközben az emberei engedelmeskedtek és meghátráltak, hogy a kétségbeesett lány fellélegezhessen. Utána a nő lassan, felemelt és szétárt tenyérrel elindult felé.

– Eszünkben sincs bántani téged, virágom. Egyszerű kereskedő vagyok, ezek pedig az embereim. A Fügőkertekhez utazunk, de megérettük a testek szagát, és idejöttünk körülnézni. Ennyi, és semmi több. Trelene anyára esküszöm.

A lány kétkedő tekintettel méricskélte a kapitányt. Luka összerezzen, ahogy a penge megvágta a nyakát, és vér buggyant az acélra.

– Mi történt itt? – kérdezte Könnyivó, noha tudta a választ.

A lány megrázta a fejét, a pilláin könnyek gyöngyöztek.

– Rabszolga-kereskedők? – kérdezte Könnyivó. – Errefelé megeshet.

A lány ajka remegett, a marka a markolatra feszült.

– A családdal utaztál?

– A... apámmal – felelte a lány.

Könnyivó végigmérte az ifjencot. Töpszlinek és soványnak találta, de edzettnek és szilajnak is. A szekerek alatt keresett menedéket, és letépett némi vásznat, hogy védje őt a suttogószelektől. A bűz dacára a roncs közelében maradt, ahol bőven voltak készletek, és akár rá is találhattak, más szóval megvolt a magához való esze. S noha a keze remegett, úgy tartotta a kardot, mint aki ért is hozzá. Hamarabb Luka fölébe került, mint vőlegény a mátkájára a nászéjszakán.

– Nem kereskedő lány vagy – állapította meg a kapitány.

– Apám zsoldos volt. A Nuuvashból induló karavánokon dolgozott.

– És most hol a papa, virágom?

– Amott – mutatta a lány elfúló hangon. – A t... többiekkel.

Könnyivó elnézte a frissen ásott sírokat. Három láb mély, vagy annyi sem. Száraz homok, sivatagi hőség. Nem csoda, hogy így bűzlött a hely.

– És a támadók?

– Őket is eltemettem.

– És mire vársz most itt?

A lány Portipró vasdala felé sandított. Ennyire délen nem kellett homokkrakenektől tartaniuk. De a vasdal szekereket jelentett, a szekerek pedig ellátmányt, és apasír ide vagy oda, láthatóan nem akart a holtak társaságában megöregedni.

– Adhatok ételt – ajánlotta Könnyivó. – Fuvart a Fügőkertekbe. És az embereim sem fognak kéretlenül zargatni. De le kell tenned azt a kardot, virágom. Az ifjú Luka nemcsak ő, de szakács is. – Könnyivó

megkockáztatott egy röpke mosolyt. – És hogy a szegény néhai férjemet idézzem, ne akard, hogy én főzzem az ebédedet.

A lány könnyes szemmel lesett vissza a sírokra.

– Vésünk neki egy követ, mielőtt elmegyünk – ígérte Könnyivó szelíden.

Erre kibuggyantak a könnyek, a lány vonásai úgy összeestek, mintha arcon rúgták volna. A kard aláhullt, mire Luka azzal a lendülettel kiszabadult, és egy bukfencsel felkelt a porból. A lány himbálózott, mint egy csálé portré, arcát vérmocskos hajfüggöny keretezte.

A kapitány majdnem megsajnálta.

Légyglóriába vonva, lassan közeledett a lány felé a nedv lepte földön. Aztán levette a kesztyűjét, és kinyújtotta az egyik kérges kezét.

– Könnyivónak hívnak – mondta –, a Tengerlándzsa klánból.

A lány remegő ujjakkal nyúlt felé.

– E...

Könnyivó csuklón ragadta a lányt, aztán azzal a lendülettel megperdült, és könnyedén átdobta a válla felett. A csitri egy sikkantással a homokba csapódott. Könnyivó középtájon megismertette a csizmájával – csak annyira, hogy megszabadítsa a maradék harci kedvétől.

– Sajka, lennél szíves bilincset hozni? – szolt a kapitány. – Kézre és lábra.

Az itreyai béklyót húzott elő a derekáról, és a lányra csatolta, aki erre észhez tért, és bömbölve vergődött, ahogy Sajka rászorította a vasakat, Könnyivó pedig olyan lendülettel rúgta hasba, hogy az a porba okádott. A kapitány a rend kedvéért megismételte, de megállta a bordatörést. A lány egy hosszú, kifulladt nyögéssel összegömbölyödött.

– Állítsátok fel! – parancsolta a kapitány.

Sajka és Graccus felhúzta a lányt. Könnyivó a hajába markolt, és hátrarántotta a fejét, hogy a lány szemébe nézhessen.

– Megígértem, hogy az embereim nem fognak kéretlenül zaklatni, és ezt be is tartom. De ha nem maradsz veszteg, úgy megoldozlak, hogy inkább választod majd őket. Megértetted, virágom?

A lány csak bólogatni tudott, hosszú, sötét fürtjei beleakadtak a szája sarkába. Könnyivó biccentett Graccusnak, mire a melák elvonszolta a lányt a szekér roncsai mellől, és fellódította a morgó tevéje hátára. Sajka már a szekereket fosztogatta, hordókban és ládákban turkált. Luka a legfrissebb vágását dajkálta, miközben a lány porba hullt gladiusát vizslatta.

– Ha még egyszer hagyod, hogy lefőzzön egy ilyen porbafingó – figyelmeztette Könnyívó –, itt hagylak téged a szaros porszemeknek, megértetted?

– 'genis, kap'tány – motyogta leforrázva.

– Segíts Sajkának a zsákmánnyal. Az összes vizet vigyétek vissza a karavánhoz! Amit elbírtok, és megéri a fáradságot, hozzátok! Máglyára a többivel!

Könnyívó a porba köpött, és kisöpörte a legyeket az ép szeméből, miközben nekivágott a vérmocskos homoknak Graccus felé. Aztán fellódult a tevéjére, és egy éles rúgással a páros visszaindult a szekérkaraván felé.

Cesare a bakon várt, csinos arca savanyú volt. Kissé felderült a lány látán, aki féláljultan nyöszörgött Graccus jószágának a púpján.

– Nekem? – kérdezte. – Nem kellett volna, kap'tány!

– Rabszolga-kereskedők támadtak egy kereskedőkaravánra, de beletört a bicskájuk. – Könnyívó a lányra biccentett. – Ő az egyetlen túlélő. Graccus és Sajka elhozzák a vizet a roncsból. Aztán az egész rakománynak jusszon belőle!

– Még egyet elvitt a hóguta – intett Cesare a karaván végébe. – Akkor találtam meg, amikor kiengedtem a többieket szaladgálni. Ezzel oda a mostani fuvar negyede!

Könnyívó lekapta a háromszögletű kalapját, és végighúzta a kezét a csatakos fején. Elnézte a ketrecekben kóválygó rakományt, a könnyörtelen napokra felpislogó férfiakat, nőket és a maroknyi gyereket. Csak keveset kellett vásra verniük – a legtöbbnek nem maradt ereje menekülni a kánikulában, még akkor sem, ha lett volna hová. Márpedig itt, az ashkah-i Suttogóugar gyomrában csak egyfelé lehetett menni, a túlvilágra.

– Sose félj – mondta a lányra biccentve. – Idessüss! Egy ilyen főnyeremény kárpótol minket, még hozzá bőségesen! Ránk mosolygott az egyik Leány. – Graccushoz fordult. – Zárd a nők közét! Mindenképp dupla fejadagot kapjon, amíg a Fügőkertekbe érünk. Azt akarom, hogy egymást tapossák érte. És ha ezenfelül hozzáérsz, levágom a kibaszott ujjaidat, aztán megetetem őket veled, értetted?

– 'genis, kap'tány – bólintott Graccus.

– A többi mehet vissza a ketrecébe. A hullát hagyd itt a nyughatatlannoknak.

Cesare és Graccus munkához látott, így Könnyívó magában dohoghatott.

A kapitány felsóhajtott. Néhány hónap, és felkel a harmadik nap. Kizárt, hogy igazfényig beleférjen még egy fuvar, az istenségek pedig a fejükbe vették, hogy a mostanit szárazon szétbasszák. Nem sokkal azután, hogy elindultak Rammahdból, egy egész kocsit elvitt a vérár. Az ifjú Ciscót felaprították hugyozás közben – egy porszellem lehetett, legalábbis a maradványok alapján. Ráadásul okkal félt, hogy a melegtől még a piacra kerülés előtt megaszalódik a maradék rakománya. Bármit megadott volna néhány fordulónyi hideg szellőért. Vagy egy futó záporért. Indulás előtt feláldozott egy erős, fiatal borjút a nuuvashi Viharok Oltáránál. De Nalipse úrnőnél süket fülekre talált.

Az évekkel ezelőtti hajótörés után, ami majdnem tönkretette, Könnyívó megesküdött, hogy kerülni fogja a vizet. A tengeren kockázatosabb volt az emberkereskedelem, mint a szárazföldön. De esküdni mert volna rá, hogy az Óceánok Anyja még mindig meg akarja keseríteni az életét, még akkor is, ha az ikertestvérét, a Viharok Anyját is be kellett fognia a kínzásába.

Sehol egy futó szellő.

Sehol egy csepp eső.

De kifogott egy szép, friss virágot, ami az idomainak hála szép pénzt ér majd a piacon. Csak a szerencséjének köszönhet, hogy ráakadt idekint, ráadásul romlatlanul. A fosztogatókkal, rabszolga-kereskedőkkel és homokkrakenekkel teli ashkah-i Suttogóugaron egyetlen lánynak sem sétagalopp egyedül. Könnyívó csak az egyik Leány kegyének köszönhet, hogy mindenkit és mindent megelőzve ráakadt.

Mintha így rendezték volna...

A lányt a legelső szekérbe dobták a többi lányka és gyermek közé. A rozsdás ketrec hat láb magas volt. A padlója kosztól tocsogott, a verejtékező testek és a rothadó szájak bűze majdnem a tevedögökét is felülmúlta. Bár a Graccus névre hallgató melák nem bánt vele finoman, de betartotta a kapitány parancsát, és csak arra használta a kezét, hogy behajtsa, rácsapja a ketrecajtót, és elfordítsa a zárat.

A lány a padlóra gömbölyödött. Érezte a környező nők bámulását, a fiúk és a lányok kíváncsi tekintetét. Sajgott az oldala a kéretlen rugdosástól, a kiontott könnyei árkokat vájtak az arcára tapadt véres koszban. Szembeszállt a félelmével. Behunyta a szemét. És csak szuszogott.

Végül érezte, ahogy gyengéd kezek felsegítik. Lépni sem lehetett a ketrecben, de volt annyi hely, hogy a hátát a rácsoknak vetve leüljön az egyik sarokba. Kinyitotta a szemét, és egy zöld szemű, fiatal és kedves, de mocskos lepte arc fogadta.

– Beszélsz liisiül? – kérdezte a nő.

A lány szótlánul bólintott.

– Hogy hívnak?

– Mia – suttogta feldagadt ajakkal.

– A Négy Leányra – ciccegett a nő, és hátrasimította a haját. – Mégis, hogy került ide egy magadfajta szépség?

A lány lenézett az árnyékára.

Aztán fel a sziporkázó zöld szempárba.

– Nos – sóhajtott a –, ez itt a nagy kérdés, igaz?

2. FEJEZET

TŰZMISE

Négy hónappal korábban

XV. Francisco király, egész Itreya vitathatatlan ura elfoglalta a helyét a színpad szélén. Hófehér zekét és harisnyát viselt, arca merő pirosító. Koronáján drágakövek ragyogtak, miközben a szívére tett kézzel szónokolni kezdett.

Hiába valék bölcs s igaz úr,
Királyi arcom mégis porba hull,
Mint koldus, port...

– Nem! – harsant egy kiáltás.

Bölcs Tiberius érkezett bal felől, a köztársaságpárti összeesküvőinek a gyűlésében. Az öreg kezében ezüsttőr villant, álla feszes, szeme izzó. Egyetlen szó nélkül átvette magát a színpadon, hogy mélyen az ura mellébe mártsa a pengét egyszer, kétszer, háromszor. A közönség levegőért kapott, miközben égővörös vér fröcskölt, eláztatva alattuk a fényezett padlólapokat. Francisco király a szétszabdalt szívét szorongatva hullt térdre, majd egy végső (és egyesek szerint kissé ripacskodó) búcsúnyögéssel behunyta a szemét, és meghalt.

Bölcs Tiberius a magasba emelte a törét, és előadta a végzetes búcsúszavait.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Életvér ontatott, nincs visszaút,
Ám megéri, ha áldozat kényúr.
Én csak tettem, mit kellett, jó barát,
Nem önzés hajtott, hanem szabadság.

Tiberius a véres kését szorongatva végignézett a közönségen. Majd mélyen meghajolt, a függöny bezárult, és a színt eltakarta a súlyos, vörös bársony.

A vendégek éljeneztek, ahogy a zenekar tust húzva jelezte a darab végét. A plafonon felragyogtak az arkímiai csillárok, szétkergetve az utolsó felvonásnak dukáló sötétséget. A zsúfolt teremben kirobbanó élnézés a fenti galérián át eljutott a terem hátuljába, ahol megtalált egy hosszú, hollőfekete hajú, makulátlan bőrű lányt, akinek az árnyéka háromnak is megfelelt.

Mia Corvere sem maradt ki a tapsviharból, pedig a darab a legkevésbé sem érdekelte. Futó hideg cikázott végig a tarkóján, a haja árnyékában. Kedves uraság bársonyosan pusmogott a fülebe.

– ...ez agyzsibbasztóan rémes volt... – jegyezte meg az árnymacska.

Mia halkan felelt, megigazította az ormótlan arcmaszkját.

– Azért le a kalappal a csirkevéres megoldás előtt.

– ...erre pocskólni harminc egész percet...

– Legalább visszakapcsolták az átkozott fényeket.

Egy ideje már tartott a vastaps, mire végre széthúzták a függönyt, hogy megmutassák Francisco királyt, akinek kutya baja sem volt, még az „életvérenek” a hólyagja is kikandikált a csatakos inge alól. Bölcs Tiberius és XV. Francisco mélyen meghajolt, gyilkos és áldozat kéz a kézben szorongatta a színházi tört.

– Boldog tüzmisét, barátaim! – kiáltotta a meggyilkolt király.

Miután a darab véget ért, és a színészek távoztak, a taps helyét újra átvette a csevegés és a nevetgélés. Mia belekörttyölt az italába, és körbesandított. Most, hogy újra égtek a fények, végre jobban látott.

– Jól van, merre bujkálsz... – dünnyögte.

Késett, ahogy illik, a bálteremben már lépni sem lehetett, de ez nem volt meglepő – Alexis Aurelius szenátor estélyei mindig népszerűek voltak. Az előadás végén a tizenkét fős zenekar rázendített egy vidám nótára az ékes galériájukon a terem végében. Mia elnézte a velőrangú ficsúrokat, ahogy a vasalt